

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Schneeweise a Martina Bobáka v právní věci

žalobkyně: **T. K.**
státní příslušnost: Ukrajina
zastoupená advokátkou Mgr. Alenou Holubkovou
se sídlem Revoluční 762/13, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem Náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2021, č. j. MV-61790-4/SO-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti usnesení Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „**správní Shodu**“ s prvopisem potvrzuje K. Š.

orgán I. stupně“) ze dne 7. 1. 2021, č. j. OAM-57512-13/ZM-2020 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty (dále jen „**předmětná žádost**“) podle § 169r odst. 1

písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“), neboť žalobkyně podala předmětnou žádost v době, kdy k tomu nebyla oprávněna. Důvodem zastavení řízení byla skutečnost, že žalobkyně nedodržela lhůtu stanovenou v § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a podala předmětnou žádost opožděně, přičemž důvody uváděné žalobkyní nebyly shledány jako důvody na její vůli nezávislé ve smyslu § 47 odst. 3 téhož zákona. Žalobkyně se žalobou domáhala i zrušení prvostupňového rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

2. V prvním žalobním bodu žalobkyně namítala, že správní orgány bagatelizovaly a zlehčovaly její diagnózu, když žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že „[...] předložené lékařské zprávy ze dne 2. 10. 2020 a 3. 10. 2020 prokazují pouze návštěvu lékaře v těchto dnech, ale i to, že teprve v těchto dnech začala účastnice řízení [žalobkyně – pozn. soudu] svůj zdravotní stav lékařsky řešit. Nelze si však nepovšimnout, že ambulantní lékařskou odbornou pomoc účastnice řízení vyhledala až po té, co si převzala rozhodnutí cizinecké policie [kterým byla žalobkyni uložena povinnost opustit území členských států EU – pozn. soudu]“. Součástí správního spisu je i lékařská zpráva ze dne 14. 1. 2021, z níž je patrné, že žalobkyně je v péči lékaře již od podzimu roku 2020 pro závažné zdravotní potíže, kterými trpí již řadu měsíců, a není tedy pravdou, že by začala lékařsky řešit svůj zdravotní stav až po převzetí rozhodnutí cizinecké policie. Pokud měly správní orgány pochybnosti o tvrzeních uvedených v lékařské zprávě, měly na to žalobkyni během řízení upozornit, popřípadě si vyžádat vysvětlení vyšetřujícího lékaře. Ve svých rozhodnutích se však správní orgány omezily pouze na uvedení lékařských zpráv ze dne 2. 10. 2020 a 3. 10. 2020, aniž by podle § 2 odst. 3 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobkyně odkazuje na přiložené lékařské zprávy, z nichž jednoznačně vyplývá, že si nebyla schopna uvědomit, že má předmětnou žádost podat.
3. Žalovaný se podobně jako správní orgán I. stupně dostatečně neseznámil se spisovým materiálem, když se v napadeném rozhodnutí zmiňuje pouze o lékařských zprávách ze dne 2. 10. 2020 a 3. 10. 2020, které hodnotí v rozporu s jejich skutečným obsahem, když z nich v rozporu se skutečným stavem věci dovozuje pouze to, že žalobkyně teprve ve dnech 2. 10. 2020 a 3. 10. 2020 začala řešit svůj zdravotní stav. Podle žalobkyně nemá skutkový stav, z něhož správní orgány vycházely, oporu ve spisu, je s ním v rozporu a byla porušena ustanovení o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to ovlivnilo zákonnost napadeného rozhodnutí.
4. V druhém žalobním bodu žalobkyně tvrdí, že se žalovaný nezabýval posuzováním přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do jejího rodinného a soukromého života, ač se jím zabývat měl, resp. že žalovaný dostatečně nevzal v potaz individuální okolnosti rodinného života a životní situaci žalobkyně.
5. Konečně žalobkyně v obecné rovině poznamenala, že žalovaný nezjistil úplně a spolehlivě skutkový stav věci a s ohledem na zásadu volného hodnocení důkazů nevyvodil ze Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

zjištěných skutečností odpovídající závěry. Postupem žalovaného došlo k porušení základních zásad správního řízení a zákona o pobytu cizinců a žalovaný zároveň nepřezkoumal podané odvolání v rozsahu odvolacích námitek.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě soudu navrhl, aby žalobu zamítl. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a konstatoval, že nebylo prokázáno, že zdravotní stav žalobkyně v době, kdy byla povinna požádat o prodloužení pobytového oprávnění, byl natolik závažný, aby si vyžádal její hospitalizaci ve zdravotnickém zařízení. Právě hospitalizace by mohla představovat skutečnost, která žalobkyni znemožnila podání předmětné žádosti. Žalobkyně navíc nebyla povinna podat žádost osobně, ale mohla ji poslat poštou či doručit prostřednictvím zmocněnce. Bylo na žalobkyni, aby tvrdila a prokázala, že jí ve včasném podání předmětné žádosti zabránily důvody na její vůli nezávislé, to ale žalobkyně neprokázala. Stran posuzování přiměřenosti dopadů napadené rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalovaný uvedl, že v případě zastavení řízení, tedy procesního rozhodnutí, není namístě meritorní posouzení žádosti, a tedy ani posouzení přiměřenosti.
7. Dle žalovaného byly splněny veškeré podmínky pro zastavení řízení. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, bylo řádně odůvodněno a je v souladu s platnými právními předpisy.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

8. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a věc posoudil takto:
9. Podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců *usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby platnosti a doby pobytu na území na dlouhodobé vízum, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn; to neplatí, pokud je o dříve podané žádosti rozhodováno poté, co začala běžet lhůta, v níž byl cizinec oprávněn tuto žádost podat.*
10. Podle § 42g odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců *zaměstnaneckou kartou se rozumí povolení k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, nebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v odstavcích 7 až 10, a to ode dne uvedeného v oznámení.*
11. Podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že *žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo o prodloužení doby jeho platnosti je cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejdříve však 120 dnů před uplynutím jeho platnosti.*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

12. Podle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *zabránil-li včasnému podání žádosti podle odstavce 1 nebo 2 nebo odstavce 6 písm. b) důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 5 pracovních dnů po zániku těchto důvodů. V odůvodněných případech může cizinec žádost podat i dříve, než je uvedeno v odstavci 1. Důvody pro pozdější podání žádosti podle věty první a pro dřívější podání žádosti podle věty druhé je cizinec povinen ministerstvu sdělit nejpozději při podání žádosti a na jeho výzvu tyto důvody prokázat.*
13. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalobkyně spatřovala jeho nepřezkoumatelnost v tom, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s jejími odvolacími námitkami. Konkrétně však neuvedla, která z jejích odvolacích námitek nebyla v napadeném rozhodnutí vypořádána. Soud této námitce nemohl přisvědčit. Povinnost orgánů veřejné moci řádně odůvodnit rozhodnutí nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Správní orgán může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně implicitně – vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009 č.j. 9 Afs 70/2008 - 13 či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09). Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Podle soudu žalovaný odůvodnil napadené rozhodnutí zcela dostačujícím způsobem, přičemž se současně vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobkyně. Napadené rozhodnutí tak nelze v žádném ohledu považovat za nepřezkoumatelné.
14. Dále se soud zabýval tvrzením žalobkyně, že při posuzování otázky důvodů na vůli cizince nezávislých ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců žalovaný s ohledem na jí předložené lékařské zprávy dostatečně nezohlednil a nezjistil její zdravotní stav. Základní otázkou tedy je, zda zdravotní stav žalobkyně v rozhodné době představoval důvod na její vůli nezávislý, který zabránil včasnému podání předmětné žádosti, a zda byl takový stav řádně prokázán.
15. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti. Žalobkyni bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky ve formě zaměstnanecké karty s platností od 27. 9. 2019 do 6. 9. 2020. Dne 30. 9. 2020 si žalobkyně převzala rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 30. 9. 2020 č. j. KRPA-54860-8/ČJ-2020-000022-50, kterým jí byla uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie podle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Dne 8. 10. 2020 žalobkyně podala ke správnímu orgánu I. stupně předmětnou žádost společně s žádostí „o prominutí zmeškání úkonu dle ust. § 41 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu“.
16. Soud na základě výše uvedeného konstatuje, že podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu konec lhůty k podání žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti její zaměstnanecké karty připadl na neděli 6. 9. 2020. Posledním dnem lhůty pro podání žádosti tak podle § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu byl následující pracovní den, tedy pondělí 7. 9. 2020. Žalobkyně podala předmětnou žádost 8. 10. 2020, a to společně se shora uvedenou žádostí o prominutí Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

zmeškání úkonu. Správním orgánům lze přisvědčit v tom, že § 47 odst. 3 zákona o pobytu je komplexní speciální úpravou, která ve smyslu § 1 odst. 2 správního řádu vylučuje aplikaci institutu navrácení v předešlý stav podle § 41 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 Azs 62/2014-31). Uvedenou žádost o prominutí zmeškání úkonu je tedy třeba posuzovat podle § 47 odst. 3 zákona o pobytu.

17. Ze správního spisu soud dále zjistil, že k podání ze dne 8. 10. 2020 žalobkyně přiložila dvě lékařské zprávy zabývající se zejména jejím psychickým stavem. V lékařské zprávě ze dne 2. 10. 2020 je uvedeno, že žalobkyně trpěla závažnými zdravotními potížemi nejméně od jara 2020 a tyto mají tendenci se zhoršovat. A dále, že v době vypracování zprávy byla u pacientky přítomna výrazná chronická úzkostná porucha, prožívala řadu nepříjemných tělesných potíží, nedokázala si odpočinout, soustředit se, měla problémy řešit i běžné záležitosti a zapomínala i na důležité věci. Podle druhé přiložené lékařské zprávy ze dne 3. 10. 2020 měla žalobkyně obtíže od srpna 2020, kdy byla ve velkém stresu, který se postupně rozvinul až ve středně těžkou depresivní poruchu, začala se hůře soustředit, zapomínala věci, celkově měla méně energie a k tomu úzkostné stavy až panického charakteru. Závěrem zpráva uvádí, že jde o středně těžkou depresivní fázi v reakci na dlouhodobější stres s rozvojem od srpna 2020.
18. Z uvedených lékařských zpráv je zřejmé, že hodnotí zdravotní stav žalobkyně k okamžiku jejich zpracování, tedy ke 2. 10. 2020, resp. k 3. 10. 2020. Pro posouzení, zda žalobkyni bránily v podání žádosti důvody na její vůli nezávislé, je však podstatné, zda takové důvody objektivně existovaly v časovém intervalu (nebo alespoň v jeho nezanedbatelné části) odpovídajícímu délce lhůty, v níž měla být žádost podána, tedy od 9. 5. 2020 do 6. 9. 2020. V obou lékařských zprávách je sice uvedeno, že žalobkyně trpěla zdravotními obtížemi už v minulosti (podle zprávy z 2. 10. 2020 nejméně od jara 2020, podle zprávy z 3. 10. 2020 od srpna 2020), avšak zdravotní stav žalobkyně se zhoršoval *postupně*. Tomu korespondují také závěry lékařské zprávy ze dne 14. 1. 2021, kterou žalobkyně přiložila k odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. *Z jejího obsahu je přitom patrné, že oproti dvěma předešlým lékařským zprávám nové informace ve vztahu k zdravotnímu stavu žalobkyně v rozhodném období neobsahuje. Je v ní konstatováno, že žalobkyně je v psychiatrické péči daného zdravotnického zařízení od podzimu 2020 pro závažné zdravotní potíže, kterými trpí řadu měsíců. Tyto skutečnosti však vyplývaly již z předchozích lékařských zpráv z 2. 10. 2020 a 3. 10. 2020. V závěru lékařské zprávy ze dne 14. 1. 2021 pak bylo ošetřující lékařkou konstatováno, že žalobkyně si v srpnu a září 2020 s vysokou pravděpodobností „nebyla schopna uvědomit, že má podat žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu v ČR“. Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí uvedl, že „lékařskými zprávami účastnice řízení toliko prokázala vyhledání lékařské odborné pomoci, začátek řešení svého zdravotního stavu, a že se jedná o ambulantní léčení. Tyto skutečnosti potvrzuje a prokazuje rovněž psychiatrická lékařská zpráva ze dne 14. 1. 2021.“*
19. Soud tak souhlasí se závěry žalovaného, že žalobkyně ve správním řízení neprokázala, že by jí v podání předmětné žádosti v zákonné lhůtě zabránily důvody na její vůli nezávislé ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně byla oprávněna předmětnou žádost podat již od 9. 5. 2020. Z předložených lékařských zpráv sice vyplývá, že žalobkyně zřejmě trpěla zdravotními problémy psychického rázu od jara roku 2020 (byť tato informace se vykytuje pouze v lékařské zprávě ze dne 2. 10. 2020), avšak její stav byl progresivní, tedy k jeho zhoršení docházelo postupně, přičemž jak bylo konstatováno v lékařské zprávě ze dne 14. 1. 2021, přiložené k odvolání žalobkyně, stav zabráňující jí podat předmětnou žádost existoval v srpnu a září roku 2020 (tato skutečnost odpovídá také

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

popisu zdravotního stavu žalobkyně uvedenému v lékařské zprávě ze dne 3. 10. 2020). Předložená lékařská dokumentace tedy sice potvrzuje existenci obtíží, které by bylo možno zohlednit jako důvody nezávislé na vůli žalobkyně, avšak až v srpnu (není přitom zřejmé, zda se jednalo o celý měsíc srpen) a září 2020. Na jejím základě tak nelze mít za prokázané, že takovéto důvody existovaly po *nezanedbatelnou část* období, v němž byla žalobkyně oprávněna předmětnou žádost podat. V období od května do srpna 2020 totiž žalobkyni předložené lékařské zprávy existenci takovýchto důvodů, jak bylo shora soudem uvedeno, neprokazují.

20. Soud má tedy za to, že správní orgány zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž žalobkyně takto zjištěný skutkový stav nijak relevantně nezpochybnila a závěry správních orgánů obou stupňů mají rovněž náležitou oporu ve spisovém materiálu.
21. Ve správním řízení sice žalobkyně tvrdila, že dne 30. 9. 2020 chtěla podat předmětnou žádost, což jí nebylo správním orgánem I. stupně umožněno (dle slov žalobkyně „*byla odmítnuta*“) a až poté byla zadržena cizineckou policií a bylo jí předáno rozhodnutí, kterým jí byla uložena povinnost opustit do 60 dnů od nabytí právní moci území členských států Evropské unie. Toto své tvrzení však žalobkyně ve správním řízení nijak neprokázala a v žalobě jej pak již nezopakovala. Předmětná žádost byla navíc, jak bylo již shora soudem konstatováno, žalobkyní podána až dne 8. 10. 2020, tedy více než týden poté, co si žalobkyně převzala předmětné rozhodnutí cizinecké policie. Soud se proto v tomto ohledu *obiter dictum* přiklání k názoru žalovaného, prezentovanému v napadeném rozhodnutí, že žalobkyně začala svůj zdravotní stav řešit až poté, co si od cizinecké policie převzala shora uvedené rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie.
22. Soud se naopak neztotožňuje s tvrzením žalobkyně, že správní orgány bagatelizovaly a zlehčovaly její diagnózu a že se jejím zdravotním stavem zabývaly nedostatečně. Správní orgány se dostatečně seznámily se spisovým materiálem, hodnotily předložené lékařské zprávy v souladu s jejich skutečným obsahem a dovodily z nich v podstatě totožné závěry, k nimž při svém posouzení dospěl nyní také soud.
23. V druhém žalobním bodu žalobkyně namítala, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nepřistoupil k posouzení dopadu rozhodnutí do jejího rodinného a soukromého života.
24. Ohledně této námitky soud odkazuje například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2022, č. j. 8 Azs 314/2019-42, v němž se uvádí, že „*Obecně v případě zastavení řízení o žádosti o vydání (prodloužení doby platnosti) povolení k dlouhodobému pobytu nepřichází posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele v úvahu, jelikož o žádosti není věcně rozhodováno. Pokud totiž nejsou splněny podmínky projednání žádosti (například z důvodu, že žádost nebyla podána včas a nebyly prokázány důvody nezávislé na vůli cizince, které vedly k opožděnému podání žádosti), nemá správní orgán jinou možnost než řízení zastavit. Dodržení závazků vyplývajících z čl. 8 Úmluvy [o ochraně lidských práv a svobod] je zajištěno tím, že posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života cizince je vyžadováno v rámci rozhodování o případném uložení správního vyhoštění“. Podobně jako u rozhodování o uložení správního vyhoštění je obecně dodržení závazků vyplývajících z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod zajištěno i při rozhodování o povinnosti opustit území členských států Evropské unie podle § 50a zákona o pobytu cizinců, jelikož i v takovém případě je třeba přiměřenosti dopadu do rodinného* Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

a soukromého života posuzovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2018, č. j. 8 Azs 290/2018-27). Lze tedy souhlasit s žalovaným, že nebylo zákonnou povinností správních orgánů přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života žalobkyně v plném rozsahu posuzovat.

25. *V již citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2022, č. j. 8 Azs 314/2019-42 se dále uvádí, „že přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života by bylo možné hodnotit pouze ve vztahu k závažnosti důvodů, jež vedly k opožděnému podání žádosti“. Okolnosti, které podle správního spisu žalobkyně ve vztahu k otázce přiměřenosti uvedla (zejména že v České republice vystudovala a pobývá na jejím území sedm let, má v České republice nezletilého syna, který má nastoupit do první třídy a o kterého se musí starat, a druhá, který je zároveň otcem jejího syna, v České republice má veškeré zázemí) však přímou relevanci k založení tvrzeného důvodu na vůli žalobkyně nezávislém, který ji zabránil ve včasném podání předmětné žádosti, nemají. Některé z žalobkyniní namítaných okolností sice mohly být spolupříčinou jejího nedobrého psychického stavu, touto otázkou se však, jak již bylo soudem uvedeno výše, správní orgány zabývaly dostatečně.*
26. *K tvrzením žalobkyně, že správní orgány porušily § 2 odst. 1, § 50 odst. 3, § 50 odst. 4, § 68 odst. 3 správního řádu a Úmluvu o právech dítěte a že postupem žalovaného došlo k porušení základních zásad správního řízení a zákona o pobytu cizinců soud nejprve s ohledem na zásadu dispozitivnosti soudního řízení správního obecně konstatuje, že není možné, aby žalobkyně vymezila žalobní body toliko obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona, jejich parafrázemi či obecnými formulacemi bez souvislosti se skutkovými výtkami. Vždy se musí se jednat o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu či listinách zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Soud je povinen vypořádat jednotlivé žalobní body, aby nezatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, není ale povinen na základě vágních odkazů žalobní body či podpůrné argumenty dohledávat ve spisech či v zaslaných dokumentech.*
27. *Soud tedy v míře obecnosti korespondující poukazu žalobkyně uvádí, že se neztotožňuje s jejím tvrzením, že postupem správních orgánů došlo k porušení jí namítaných ustanovení správního řádu a Úmluvy o právech dítěte, či snad k porušení základních zásad správního řízení a zákona o pobytu cizinců. Soud je naopak toho názoru, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla vydána v souladu se zákonem a mezinárodními úmluvami, kterými je Česká republika vázána a nedošlo ani k porušení žádné ze základních zásad správního řízení. Stejně tak nebylo zasaženo ani do žádného procesního práva žalobkyně.*
28. *Soud tak dospěl po posouzení věci k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Soud rozhodl ve věci samé v souladu s § 51 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť žalovaný s takovým projednáním věci výslovně souhlasil a žalobkyně ve stanovené lhůtě s takovým projednáním věci neprojevila nesouhlas.*
29. *O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, kterému však v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.*

Soud proto druhým výrokem tohoto rozsudku rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. ledna 2023

JUDr. Karla Cháberová v. r.

předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.